

אהובה מרון:

„בהשוואה לאמריקה – הטלוויזיה לא נוראה!“

החודש, לפי שנה, התחלנו רוב חברי הוועד המנהל של רשות השידור. הם שקעו בתהום הנשיה. חיפשתי אחד מהם וזכרתי באהובה מרון, אשתו של מי שהיה סגן יו"ר הכנסת התשיעית, ח"כ הליברלים משה מרון. היא היתה נציגת הליכוד בוועד המנהל. ביקשתי ממנה עתה, בפרספקטיבה של שנה, לשמוע אם הטלוויזיה הידרדרה או שאולי קרה נס והיא השתפרה.

היתה לי ביקורת חריפה, אבל הערכ שבנו, משה ואני, מביקור בארצות הברית, ובהשוואה אליהם הטלוויזיה שלנו לא כל כך נוראה.

● מדוע?

הפירסומת המיסחרית שם הורסת כל חלקה טובה. בעבר הייתי בעד פירסומת טלוויזיה אצלנו, בגלל בעיות תקציב. אבל עתה הכל נראה לי אחרת. וחץ מזה, הם עוסקים רוב הזמן בעניינים פנימיים לא חשובים.

● האם הסיכסוכים בשנה האחרונה החריפו, לדעתך, האם הם גרועים מבעבר?

מכיוון שחוק רשות השידור לא תוקן מאז שנחקק בשנת 1965, עוד לפני שהוקמה הטלוויזיה, ברור שנוצרו עיוותים, שלא ניתן היה לפתור אותם בדרך מקובלת.

● אלא איך?

לסגור את כל העסק ולפתוח אותו מחדש.

● האם העיסוק הטלוויזיוני חסר לך?

לא, כלל לא. אבל, ללא ספק, עיסוק במדיה הוא דבר מרתק.

● האם מהליסיון בוועדה המנהל משביעים את רצונך?

כל אדם חושב שהוא היה פועל אחרת, אבל מכיוון שזהו פורום מיעוץ בלבד, ולא מבצע, קשה מאוד לשנות.

● האם את צופה בטלוויזיה ערבי-ערב?

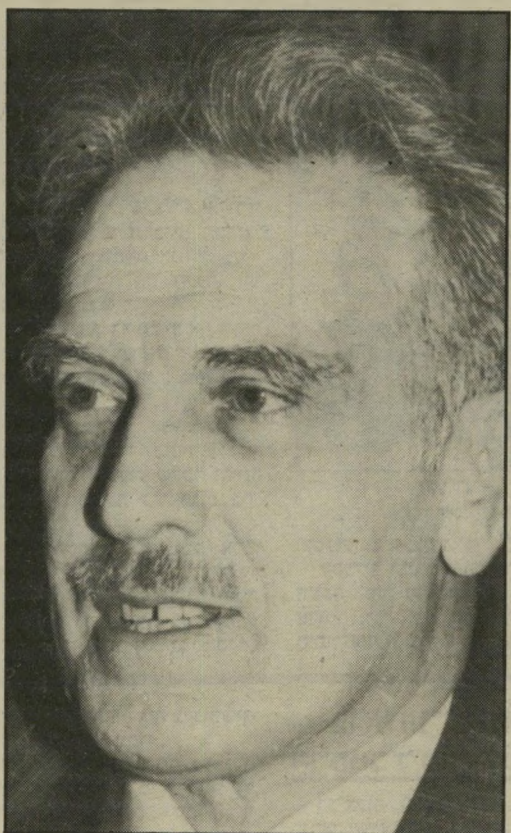
גם כשהייתי בוועדה המנהל לא צפיתי כל ערב. אבל מה שהפריע לי אז מפריע לי גם היום.

● האם יש לך עדיין קשר עם אהרון סאסו, ששמך נקשר אז בשמו?

לא היה קשר כלל, חוץ מהעובדה שהיינו נציגי הליכוד בוועדה המנהל. העיתונות יצרה את הקשר.

● ובכל זאת, שאלה אקטואליות: מה דעתך על מאבק הירושפה על כיסאו של טוביה סערי?

כמי שמכירה את הכוחות הפועלים מבפנים, אני לא מופתעת ממה שקורה.

מנחם ברגר:

„ייתכן שנוקמים בפרקליט פלילי שהצליח!“

בערב החג נעצר עורך הדין התל-אביבי שימחה זיו. מעצרו לתישעה ימי מעצר בית בבית אמו – שלושה בסצנה מבישה, כשהמישטרה סירבה להכיר בהחלטת השופט – שלא לדבר על הטענה שהושמעה באולם המעצרים, כי קצין-מישטרה הציע לזיו להיות מודיע מישטרה. הביאו אותי לראש לישכת עורכי הדין. מנחם ברגר, עימו ביקשתי לברר אם נכונה התחושה שעורכי הדין פליליים מתחילים להיות דומים ללקוחות שלהם. כדברי הנשיא לשעבר של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בנימין כהן. השיב ברגר:

בהחלט לא! לא אוכיר שמות, אבל מבין עורכי הדין הפליליים יש משיכמם ומעלה. ראשלישכת עורכי הדין לשעבר טיפל בפלילים. אחד הפרקליטים המייצגים את אחד הבנקים בוועדת החקירה לעניין מניות הבנקים גם הוא מטפל בפלילים. אי-אפשר לומר שכל עורכי הדין הפחות ראוים מטפלים בפלילים.

● האם לדעתך יש להנהיג תנאי-מעצר שונים לעורכי הדין?

מדוע? לעורכי הדין אין זכויות יתר. עורכי הדין צריכים להיות בסדר.

● האם מעצרי בית הוא דבר מקובל?

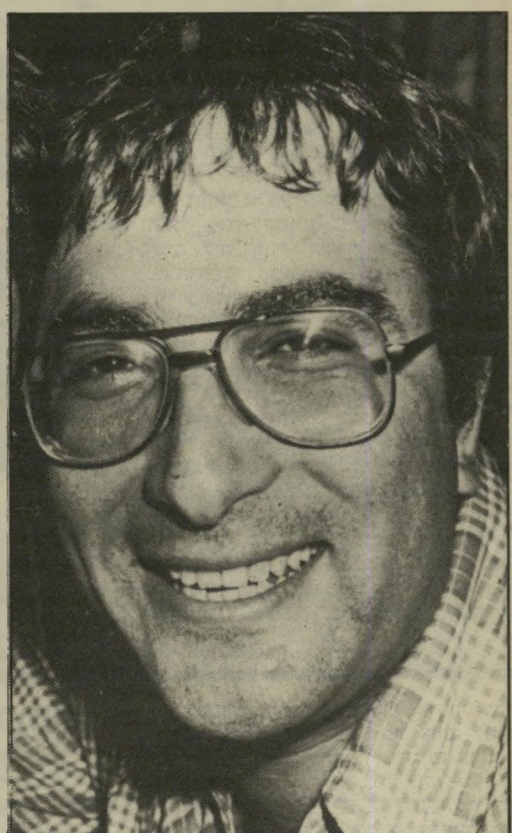
תתפלא. יש לו תקרימים רבים. סוף-סוף, עורך הדין הוא לפחות אקדמאי. היו מיקרים רבים שבפלי-מיקצוע חופשי קיבלו מעצרי בית במקום להישלח לכלא. אני זוכר מעצר דומה גם לגבי אזרחים שאינם עורכי הדין.

● הועלתה טענה באולם המעצרים שהוצע לזיו להיות מודיע מישטרה.

קשה לי להאמין שהמישטרה תעשה דבר כזה, אבל קשה לי עוד יותר להאמין שעורכי הדין יטען בבית-המשפט טענה שאין לה בסיס. ייתכן שאיש-מישטרה לאי-חכם הציע הצעה כזו. זו אינה נורמה, ובוודאי שהיא אינה מקובלת עליי.

● עורכי הדין פליליים טוענים, שמישטרה נטפלת אליהם. מחששת אתם. מה דעתך על כך?

מגיעות אליי שמועות, ואני לא שולל את האפשרות שיתכן כי נוקמים בעורכי הדין פלילי, שהצליח לזכות את הלקוח שלו במישפט פלילי, שבו השקיעה המישטרה מאמץ רב. אבל הייתי מעדיף לא לדבר על נקמנות, אלא על תחרות בין עורכי הדין. המנצח, ואי-המישטרה, המנוצח.

יגאל גלאי:

„במזל לא נפגעה מי שפחתי בשואה!“

השבוע מציינים את יום השואה והגבורה, ומה שאני זוכר מבית-הספר אלה הם נאומים וסיפורים שהיו חוזרים על עצמם בכל שנה. לפעמים בליווי צפירה. ביקשתי לדעת מה אומר היום הזה למישהו שאינו שאן מיקצועי. ישראלי שלא הפך את הסבל לקרדוס לחפור בו.

פניתי לסופר יגאל גלאי מכמה סיבות ראשית. הוא צבר, שנית, מישפחתו הקרובה לא עברה על בשרה את אימי השואה ואין לו טראומות מבית בנושא זה. ושלישית, הוא כבר נתן תשובה לסוגיית יחסי ישראל-גרמניה, כאשר בסיפרו האחרון, דברים בגליה, הוא כותב על שיתוף-פעולה בין האירגונים החשאיים של שתי המדינות, תוך גישה פרקטית לחלוטין לבעיות ההווה והעבר. שאלתי אותו מה אומר לו יום הזיכרון.

אני סבור שזהו יום של חשבון-נפש, המוביל למחשבה כי השימוש בכוח גורם בהכרח לאסון, אבל אין בו כדי לגבור על ניצחיות האדם. עובדה היא כי גרמניה הנאצית הביאה את מכונת המילחמה לשיכלול שלא היה כדוגמתו בהיסטוריה, ולמרות זאת היא הובסה על-ידי כוחות-החופש.

● מה דעתך על הטקסים המסורתיים?

איזהירות בכחירת מילים והשימוש הנפוץ מדי במילים דראסטיות מגמרים את המושג שואה. אבל למרות זאת, יש בטיקסיות חשיבות לצורך הזיכרון הקולקטיבי. יחד עם זאת, אין שום ערך בטקסים, כל עוד אומה העורכת אותם אינה מטפלת בבעיות יסוד כמו גזענות, אפליה ושיעבוד של עם אחר, שהם הזרעים המובילים לאסונות.

● האם השואה קשורה בעיניך רק בעם היהודי?

מה שקרה בגרמניה יכול לקרות בכל מקום אחר בעולם. למרות שמוצאי המישפחתי הוא ממדינות שלא נפגעו בשואה, ברור שזה היה רק עניין של מזל.

● מהו המסר שיום כזה צריך להעביר, לדעתך?

כמה שזה יישמע נאיבי, רק התאגרות של האזרחים הנאורים בכל העולם יכולה למגר את היצרים האפלים. המצויים בכל פינה ברחבי-העולם.